

Warszawa, dnia 12 września 2023 r.

Inwestor:

RRSP 7 sp. z o.o.
ul. Białostocka 20/45
03-741 Warszawa

reprezentowana przez:
Rafał Rzeszotarski – członek zarządu

adres do korespondencji:

RR Solar sp. z o.o.
ul. Ząbkowska 31
03-736 Warszawa

Do:

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Częstochowie**
aleja Niepodległości 20/22
42-200 Częstochowa

za pośrednictwem

Burmistrza Myszkowa
Urząd Miasta Myszków
ul. Tadeusza Kościuszki 26
42-300 Myszków

Dotyczy: NU.6730.50.2021.SZ

ODWOŁANIE OD DECYZJI NR 50/2023

Działając w imieniu i na rzecz RRSP 7 sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, („Spółka”), jako członek zarządu uprawniony do samodzielnej reprezentacji Spółki, w związku z wydaną Decyzją nr 50/2023 przez Burmistrza Myszkowa z dnia 31 sierpnia 2023 r. (NU.6730.50.2021.SZ) („Decyzja 50/2023”), dotyczącą ponownej odmowy ustalenia warunków zabudowy dla budowy wolnostojącej elektrowni fotowoltaicznej „Nierada” o mocy do 1 MW wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi oraz pozostałą infrastrukturę techniczną („Elektrownia”), **niniejszym składam odwołanie od tejże decyzji oraz wnoszę o jej uchylenie i o rozstrzygnięcie sprawy tj. wydanie decyzji ustalającej warunki zabudowy.**

Strona 1 z 7

UZSADANIENIE

W dniu 15 listopada 2021 r. złożony został wniosek przez Spółkę, w sprawie ustalenia warunków zabudowy dla Elektrowni. W wyniku przeprowadzonej analizy treści wniosku i złożonych dokumentów ustalono, że dla przedmiotowego terenu, na którym przewidziano lokalizację wnioskowanej inwestycji, aktualnie zgodnie z uchwałą intencyjną Rady Miasta w Myszkowie Nr XLIII/295/21 z dnia 25 listopada 2021 r. przystąpiono do opracowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Myszkowa dla obrębów Mrzygłódka, Mrzygłód, Nierada i Kręciwilk oraz fragmentów obrębów Myszków i Ręby, który określi przeznaczenie terenu.

W związku z powyższym postanowieniem z dnia 7 grudnia 2021 r. zawieszono postępowanie do czasu uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania terenu, lecz na czas nie dłuższy niż 9 miesięcy od dnia złożenia wniosku o ustalenie warunków zabudowy. Wnioskiem z dnia 11 stycznia 2022 r. Spółka zwróciła się z prośbą o odwieszenie postępowania w sprawie wydania warunków zabudowy. Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2022 r. postanowiono odmówić wznowienia postępowania. Następnie wnioskiem z dnia 11 lipca 2022 r. Spółka ponownie wystąpiła o:

- 1) odwieszenie postępowania w sprawie wydania warunków zabudowy dla Elektrowni Fotowoltaiczna Nierada (NU.6730.50.2021.SZ);
- 2) zmianę wniosku o ustalenie warunków zabudowy tj. mocy instalacji z „do 2MW” na „do 1MW U,

Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2022 r. (z zachowaniem 9-miesięcznego terminu) podjęto z urzędu postępowanie w przedmiotowej sprawie, a następnie uzupełniono braki. Pismem z dnia 7 września 2022 r., zawiadomiono strony postępowania administracyjnego o wszczęciu postępowania w sprawie wydania wnioskowanej decyzji. Wraz z pismem z dnia 27 października 2022 r. przesłano do Spółki projekt decyzji odmawiającej ustalenia warunków zabudowy oraz wyniki analizy wraz z załącznikami graficznymi.

Pan Rafał Rzeszotarski — Członek Zarządu Spółki przedstawił stanowisko, iż do wnioskowanej Elektrowni nie ma zastosowania art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. wyjaśniając, że takie stanowisko nie jest odosobnione i znajduje odzwierciedlenie w przepisach prawa, jego stosowaniu oraz w judykaturze.

Zgodnie z wymaganiami przepisów prawa, tj. art. 53 ust. 4 pkt ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym niniejsza decyzja została uzgodniona z właściwymi organami i w dniu 7 grudnia 2022 r. Burmistrz Miasta Myszkowa wydał decyzję nr 50/2021 znak: NU.6730.50.2021.SZ odmawiającą ustalenia warunków zabudowy dla zabudowy produkcyjnej. Spółka z zachowaniem 14-dniowego terminu złożyła odwołanie w dnia 23 grudnia 2022 r. Wraz z pismem przewodnim z dnia 5 stycznia 2023 r. odwołanie z aktami sprawy zostało przekazane do Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

Decyzją z dnia 21 czerwca 2023 r. znak: SKO.4103.2.2023 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie orzekło o uchyleniu zaskarżonej decyzji w całości i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Organ pierwszej instancji ponownie przygotował nowy projekt decyzji odmawiającej ustalenia warunków zabudowy wraz z wynikami analizy i załącznikami graficznymi. Pismem z dnia 2 sierpnia 2023 r. przesłał do Spółki projekt decyzji. Zgodnie z wymaganiami przepisów prawa, tj. art. 53 ust. 4 pkt ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym niniejsza decyzja została uzgodniona z właściwymi

organami. W dniu 31 sierpnia 2023 r. została wydana Decyzja 50/2023 odmawiająca ustalenia warunków zabudowy dla Elektrowni.

Zarzut do pkt 3 Decyzji 50/2023 - art. 61 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 977)

Organ uznał, że Spółka nie wykazała zaopatrzenia terenu w media i nie dostarczyła zapewnienia odbioru energii elektrycznej przez zarządcę sieci elektroenergetycznej. Należy tutaj podkreślić, że Organ w pierwszej decyzji, która została wydana w przedmiotowej dla Elektrowni, czyli Decyzji 50/2021 z dnia 31 sierpnia 2023 r., w której uznali, że art. 61 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 977) („**Ustawa u.p.z.p**”) jest spełniony i nie ma potrzeby, aby przedłożyć dokument potwierdzający odbiór energii elektrycznej przez zarządcę sieci elektroenergetycznej. Należy również podkreślić, że Organ nie wzywał Spółki do usunięcia tych braków i nie wykazywał jakoby stan prawny miał się jakkolwiek zmienić i mogło spowodować zaistnienie negatywnej przesłanki dla wydania warunków zabudowy. Spółka nie zmieniała założeń w tym zakresie i Organ rozpatrując sprawę drugi raz, doszedł do całkiem innych założeń. Naruszył tym niniejszym art. 8 § 1 oraz § 2 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775) („**KPA**”) i Organ bez uzasadnionej przyczyny odstąpił od swojej własnej utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw, a w sprawie o takim samym stanie faktycznym i prawnym orzekł inaczej.

Spółka uważa, że art. 61 ust. 1 pkt 3 Ustawa u.p.z.p jest spełniony, ponieważ zgodnie treścią art. 7 ust. 8d pkt 1 Ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1385), przy składaniu wniosków o określenie warunków przyłączenia dołącza się wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku takiego planu, decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla nieruchomości określonej we wniosku, jeżeli jest ona wymagana na podstawie przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Oznacza to, że Organ nie może wymagać od Spółki potwierdzenia zapewnienia odbioru energii elektrycznej przez zarządcę sieci elektroenergetycznej w momencie, kiedy o takie Spółka będzie dopiero wnioskować po uzyskaniu decyzji ustalającej warunki zabudowy. W przypadku jeśli Organowi zależało na uzyskaniu konkretnego zaświadczenia bądź promesy, ten mógł wezwać Spółkę do uzupełnienia, a czego nie zrobił.

Zarzut do pkt 3 Decyzji 50/2023 - art. 61 ust. 1 pkt 5 u.p.z.p

Organ jakoby uznał, że budowa Elektrowni jest niezgodna z przepisami odrębnymi. Za podstawę tego założenia, uznał że teren działki objętej wnioskiem w całości znajduje się w strefie korytarza ekologicznego – międzynarodowy korytarz spójności obszarów chronionych „**Górna Warta**” („**Korytarz**”) i planowania Elektrownia byłaby naruszeniem przepisów o ochronie przyrody.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w kwestii czy przedsięwzięć może zawsze znacząco bądź potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko uregulowane jest w Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1094) („**Ustawa ooś**”). oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 247) („**Rozporządzenia**”), z których jasno wynika, że

kto jest organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i jest ono prowadzone w ramach osobnego toczącego się postępowania o wydanie decyzji środowiskowej.

Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 54 Rozporządzenia, wydana została decyzja Burmistrza Myszkowa z dnia 27 sierpnia 2021 r. o sygn. OK.6220.5.2021.MD („Decyzja Środowiskowa”) i zgodnie z nią planowaną Elektrownię zakwalifikowano do braku potrzeby przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko, i uwzględniono w niej warunki realizacji i eksploatacji przedmiotowego przedsięwzięcia. Oznacza to, że obecnie prawomocnie potwierdzono, że Elektrownia nie zagraża środowisku i może być realizowana bez szkody dla niego. Do tego należy podkreślić, że zgodnie z definicją zawartą w art. 5 pkt 2 Ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. 2023 r. poz. 1336) „korytarz ekologiczny - obszar umożliwiający migrację roślin, zwierząt lub grzybów”, to patrząc na art. 6 tej samej ustawy, **korytarze ekologiczne nie są objęte formami ochrony przyrody.**

Natomiast na potwierdzenie swojego stanowiska w kwestii ochrony przyrody, Organ przytacza Studium Uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Myszkowa – III edycja, uchwaloną uchwałą Nr XXXIX/263/21 Rady Miasta Myszkowie z dnia 8 lipca 2021 r. , gdzie uznaje, że „Jednym z priorytetów Planu Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Śląskiego 2020+, jest utrzymanie funkcjonalności i drożności międzynarodowego korytarza spójności obszarów chronionych „Górna Warta” oraz lokalnych i ponadlokalnych korytarzy ekologicznych. Wprowadzenie zabudowy w ten obszar byłoby naruszeniem przepisów ustawy o ochronie przyrody”. **Do tego przytacza, że dokument studium przyjęto jedynie jako materiał pomocniczy i wzmacniający dokonanej analizy. Jednakże Organ nie używa Studium jako materiału pomocniczego, a jako podstawę wydania decyzji. W uzasadnieniu nie przytacza żadnych konkretnych przepisów obowiązujących ustaw, aby poprzeć swoją tezę. Należy podkreślić, że zgodnie z treścią art. 9 ust. 5 u.p.z.p wprost określa, że Studium nie jest aktem prawa miejscowego, a co za tym idzie, nie wiąże organu administracji publicznej wydającego decyzje administracyjną i nie może być podstawą wydawania decyzji.**

Powyższe znajduje potwierdzenie w ugruntowanej linii orzeczniczej Naczelnego Sądu Administracyjnego. Można przytoczyć chociażby Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 marca 2023 r. o sygn. II OSK 765/20, z którego jasno wynika, że „Ustalenia zawarte w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (lub uchwały w sprawie zmiany studium), jako aktu niebędącego, zgodnie z art. 9 ust. 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, aktem prawa miejscowego, są wiążące jedynie dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych (art. 9 ust. 4 ww. ustawy) i z uwagi na ten ich wewnętrzny charakter nie wiążą organu administracji publicznej wydającego decyzję administracyjną. Wyłącza to zatem możliwość uznania, że decyzją o pozwoleniu na budowę może rażąco naruszać uchwałę w sprawie zmiany studium”.

Również Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 lutego 2023 r. o sygn. II OSK 556/20 potwierdza stanowisko co tego jak należy traktować studium: „Studium jest aktem o charakterze ogólnym, (...). Ustalenia studium mają charakter ogólny, kierunkowy, a ich konkretyzacja następuje w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. W tym kontekście, o istotnym naruszeniu art. 9 ust. 4 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, (...) można mówić wówczas, gdy w planie miejscowym przyjęto przeznaczenie terenu całkowicie odmienne od wskazanego w studium. Stopień związania planów ustaleniami studium zależy w dużej mierze od brzmienia ustaleń studium i może być, w zależności od szczegółowości ustaleń, silniejszy lub słabszy. Ustalenia studium nie muszą być

przeniesione wprost do postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego”, jak dalej kontynuuje „Wymaga podkreślenia, że studium jest aktem o charakterze ogólnym, gdyż wyznacza podstawowy zarys, kierunki zagospodarowania gminy, natomiast uszczegółowienie zasad zagospodarowania terenów następuje w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Ustalenia studium mają charakter ogólny, kierunkowy, a ich konkretyzacja następuje w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego (por. np. wyrok NSA z 19 stycznia 2023 r., sygn. akt II OSK 132/20, CBOSA). W tym kontekście, o istotnym naruszeniu art. 9 ust. 4 oraz art. 20 ust. 1 PlanZagospU, warunkującym uwzględnienie skargi (art. 28 ust. 1 PlanZagospU w zw. z art. 91 ust. 1 i 4 SamGminU) można mówić wówczas, gdy w planie miejscowym przyjęto przeznaczenie terenu całkowicie odmienne od wskazanego w studium (...). Należy mieć przy tym na uwadze, że organ stanowiący gminy, jako twórca polityki przestrzennej gminy, dokonuje autointerpretacji uchwalonego przez siebie studium w zakresie oceny zgodności z nim projektu planu miejscowego (por. np. wyrok NSA z 5 października 2022 r., sygn. akt II OSK 837/21, CBOSA). Ponadto, stopień związania planów ustaleniami studium zależy w dużej mierze od brzmienia ustaleń studium i może być, w zależności od szczegółowości ustaleń, silniejszy lub słabszy. Ustalenia studium nie muszą być przeniesione wprost do postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (por. np. wyrok NSA z 20 grudnia 2022 r. sygn. akt II OSK 2150/21, CBOSA)”.

Cytowane wyroki jasno potwierdzają, że Organ nie mógł, przy wydawaniu decyzji o warunkach zabudowy dla planowanej Inwestycji, badać czy będzie ona zgodna z zapisami Studium.

Spółka w pełni rozumie przesłanki ochrony przyrody. Planowana Elektrownia będzie pozyskiwać energię z odnawialnych źródeł, dlatego też Spółce zależy, aby całość inwestycji przebiegała z jak najmniejszym uszczerbkiem dla środowiska. Przede wszystkim, **Organ błędnie odczytał lokalizację Elektrowni, stwierdzając że będzie ona w jakiś sposób zagrażać Korytarzowi, gdzie z zgodnie z treścią wniosku o ustalenie warunków zabudowy i załącznikami do niego, Elektrownia znajduje się obok terenów kolejowych, które są blokadą migracyjną i w żadne sposób nie zagrażają ani środowisku, ani Korytarzowi, co zostało już potwierdzone w wyżej wspomnianej Decyzji Środowiskowej.**

W związku z trwającą procedurą sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Myszkowa dla południowej części miasta w obrębach: Potasznia, Będusz, Mrzygłódka, Mrzygłód, Nierada i Kręciwilk oraz fragmentów obrębów Myszków i Ręby. Plan, który sporządzany jest na podstawie wyżej przywołanego studium, w momencie obwieszczenia o wyłożeniu treści planu do wglądu, Spółka na pewno złoży uwagi dotyczące projektu planu zgodnie art. 17 pkt 9 i 11 Ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Planowanie i zagospodarowanie przestrzennego (t.j. Dz. U. z 2023 poz. 977). Jednakże należy mieć na uwadze, że uchwalanie miejscowego planu rozpoczęło się uchwałą intencyjną Rady Miasta Myszkowa Nr XLIII/295/21 z dnia 25 listopada 2021 r.. W dniu dzisiejszym postępowanie MPZP trwa już prawie 2 lata, a postępowanie o ustalenie warunków zabudowy, od dnia 15 listopada 2021 r. i zostało już zawieszona na 9 miesięcy. Co oznacza, że Organowi zanany był już wniosek o ustalenie warunków zabudowy, a mimo tego na żadnym etapie procedowania tego postępowania jak i uchwalania MPZP, wniosek Spółki nie został uwzględniony. Spółka na chwilę obecną, na bieżąco śledzi możliwość złożenia uwag przy publicznym wyłożeniu projektu Miejscowego Planu, jednak zgodnie z wiedzą Spółki terminy jego wyłożenia są wciąż przesuwane w czasie, co skutecznie utrudnia złożenie uwag.

Podsumowanie

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego i stanowi akt prawa powszechnie obowiązującego na obszarze nim objętym. W przypadku gdy brak jest miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dla planowanej inwestycji określa się warunki zabudowy i zagospodarowania terenu następujące w drodze decyzji o w.z.z.t. (art. 4 ust. 2 u.p.z.p.). W art. 61 ust. 1 u.p.z.p. wskazano przesłanki, jakie muszą być spełnione, aby uzyskać pozytywną decyzję o w.z.i.z.t. Jednym z wymaganych wymogów, wskazanym w ww. przepisie, jest, aby teren sąsiadujący z nieruchomością, na której realizowana ma być inwestycja, był terenem zabudowanym (tzw. wymóg dobrego sąsiedztwa) (Odpowiedź podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej - z upoważnienia ministra - na interpelację nr 8613 w sprawie uznania wiążącego charakteru studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy w procesie ustalania warunków zabudowy i zagospodarowania terenu).

Dlatego też w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego należy wydać decyzję o warunkach zabudowy i takie stanowiska jest reprezentowana w judykaturze, i tak w tej kwestii wypowiedział się chociażby Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 5 czerwca 2013 roku, sygn. akt. II SA/Sz 245/13 zauważając, że: **„Nie oznacza to jednak, że niewyznaczenie w studium takich obszarów uniemożliwia wydanie decyzji o warunkach zabudowy dla tego typu inwestycji, w sytuacji gdy nie obowiązuje plan miejscowy. Studium nie zawiera przepisów powszechnie obowiązujących na terenie gminy i nie może być podstawą wydania decyzji administracyjnej. Ustalenia studium są natomiast wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych (art. 9 ust. 4 i art. 15 ust. 1 u.p.z.p.), a projekt planu miejscowego powinien być zgodny z zapisami studium. Jeżeli w studium wyznaczono obszary, o których mowa w art. 10 ust. 2a u.p.z.p., w planie miejscowym określa się granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a, oraz granice ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko. Dopiero niezgodność zamierzenia inwestycyjnego polegającego na budowie urządzeń wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych z obowiązującym planem miejscowym stanowi podstawę do wydania decyzji negatywnej. W żadnym razie brak planu miejscowego, czy ewentualna niezgodność planowanej inwestycji z zapisami studium nie uzasadnia wydania decyzji odmownej”**.

Zwracając uwagę na aktualne linię orzecniczą, zgodnie z Postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 lipca 2023 r. o sygn. akt III OZ 331/23, dotyczącą decyzji Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 30 września 2022 r. nr DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.41.2020/AB.46 w przedmiocie określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia tj. „Kontynuacja eksploatacji złoża węgla brunatnego Turów”, w którym postawiono za najważniejszą przesłankę bezpieczeństwa energetycznego kraju: **„Nie ulega jednak wątpliwości, że również bezpieczeństwo energetyczne jest wartością konstytucyjną, ponieważ stanowi jedną z gwarancji niepodległości państwa oraz bezpieczeństwa obywateli z art. 5 Konstytucji RP (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt I NSK 105/18, LEX nr 2771346)”**. Dlatego też trzeba mieć na względzie, że planowana Magazyny, zapewnią stabilność energetyczną.

Również w aktualnym Wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 czerwca 2023 r. II OSK 1407/22 **„fundamentalne wartości leżące u podstaw ograniczenia barier w rozwoju instalacji fotowoltaicznych w pełni uzasadniały odejście od zawartej w art. 61 ust. 1 pkt 1 upzp ustawowej zasady**

kontynuacji, mającej na celu zapewnienie ładu przestrzennego, z której wynikałaby dopuszczalność realizacji takich inwestycji tylko w sąsiedztwie zabudowy przemysłowej. **Nie sposób uzasadnić pierwszeństwo zasady kontynuacji przed korzyściami jakie dla społeczeństwa płyną z energii słonecznej, to jest zwiększeniem bezpieczeństwa energetycznego, stabilnością jej cen oraz korzyściami dla klimatu, takimi jak ograniczenie odpadów, oszczędność paliw kopalnych oraz zmniejszeniem w skali globalnej emisji zanieczyszczeń do atmosfery**".

W orzecznictwie sądów administracyjnych, ukształtowała się jednolita linia orzecznicza, zgodnie z którą m.in.: „Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 1 PlanZagospU, każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich. Zgodnie z zasadą "złotego środka", odzwierciedlającą najlepiej istotę konstytucyjnej ochrony prawa własności (użytkowania wieczystego), postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nie powinny być interpretowane w sposób nadmiernie ograniczający prawa właściciela, ani w sposób nadmiernie rozszerzający istniejące ograniczenia praw właścicielskich, tak aby nie naruszało to istoty prawa własności (zob. wyrok NSA z dnia 2 lutego 2006 r. sygn. akt II OSK 490/05, orzeczenia.nsa.gov.pl). Należy również podzielić pogląd, że każda wybrana przez inwestora zabudowa będzie dopuszczalna według planu miejscowego, skoro nie jest wykluczona ustaleniami tego planu (tak NSA w wyroku z dnia 25 listopada 2009 r., sygn. akt II OSK 586/09)" (tak: wyrok NSA z dnia 5 kwietnia 2022 r., II OSK 1797/21)" oraz w Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 14 kwietnia 2021 r., II SA/Łd 704/20: „W świetle art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, każdy ma prawo w granicach określonych ustawą do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich. Decyzja o warunkach zabudowy ma przede wszystkim rozstrzygnąć o dopuszczalności realizacji określonej inwestycji na objętym wnioskiem inwestora terenie, dla którego brak jest miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego”.

Za zakończenie warto jeszcze raz przytoczyć art. 8 § 1 oraz § 2 KPA, z którego wynika że organy administracji publicznej prowadzi postępowanie w sposób budzący zaufanie i kieruje się zasadą bezstronności. Na tym etapie postępowania, Spółka utraciła zaufanie do Organu i uważa, że ten nie jest w stanie wydać obiektywnej decyzji i w związku z tym wnoszą o jej uchylenie i o rozstrzygnięcie sprawy tj. wydanie decyzji ustalającej warunki zabudowy dla Elektrowni.

Załączniki:

- 1) Odpis KRS Spółki

Rafał Rzeszotarski – członek zarządu
Rafał Rzeszotarski
Członek Zarządu

Sprawę prowadzi: Paulina Ostrowska | p.ostrowska@rrsolar.pl | 604 684 631

